

# Hva er sannhet? – Nummer fem

## *Trøsteren*

Jeff Pippenger

2023-09-11

Den profetiske historien som er blitt åpnet innenfor de sju tordenrøster, identifiserer den historien vi nå befinner oss i. Hemmeligheten var skjult inntil den historien den representerte, kom. Det er tiden da Talsmannen, «sannhetens» Ånd, åpenbarer sannheten som Johannes kalte Jesu Kristi åpenbaring, for Jesus Kristus er Sannheten. Det er ikke ganske enkelt slik at ordet «sannhet» representerer Guds karakter. Og det er ikke ganske enkelt en åpenbaring av den vidunderlige språkforsker, at det hebraiske ordet for «sannhet» brukes på så dyptgripende måter gjennom hele Skriften. Men det er også det forunderlige mirakel som, når det blir forstått, blir nøkkelen til å åpne profetiene i Åpenbaringsens bok, og ved dette åpner det hele Bibelen. Men det er bare for dem som er villige til å se, høre og holde fast ved det som er skrevet der, for tiden er nær.

For at mennesker skal erkjenne «sannheten» på en slik måte at de blir helliget ved den, kreves Den Hellige Ånds nærvær. Mennesker kan intellektuelt forstå ordet «sannhet», og endog undres over dets betydning, men «sannheten» må etes. Den må tas opp i det indre og gjøres til en del av et menneskes erfaring, for ordet formidler Guds skapende kraft til dem som søker å bli forvandlet til Kristi bilde. Et av utgangspunktene for min personlige undersøkelse av det hebraiske ordet som oversettes med «sannhet», var de hebraiske lærde, som også omtaler den forunderlige karakteren ved ordet «sannhet» og dets bruk i Bibelen. Men det finnes ingen grunn til å tro at deres intellektuelle forståelse av ordet «sannhet» har ført dem til Kristus.

Det profetiske faktum at ordet må etes i Den Hellige Ånds nærvær, gjenspeiler Søster Whites definisjon av «oljen» i lignelsen om de ti jomfruer, og også hennes beskrivelse av de to klasser av jomfruer som venter på Brudgommen.

Et symbol har som oftest mer enn én betydning, og betydningen må fastsettes ut fra den sammenhengen hvor symbolet forekommer. Den skal ikke fastsettes ut fra den grammatiske ekspertens definisjon av ordet eller ut fra den historiske tidsrammen da ordet ble skrevet. Det er disse to fremgangsmåtene adventismens teologer har grepet til for å fornekte «sannheten». Et symbol defineres av den sammenhengen hvor det brukes. Innenfor Profetiens Ånd representerer ordet «olje» i lignelsen om de ti jomfruene minst noen forskjellige ting, avhengig av sammenhengen i det avsnittet hvor «oljen» finnes. Hvorfor eier den ene klassen av jomfruer oljen, og den andre ikke?

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen, — sovende, sovende. Hvem kjenner sjelsnød for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mitt sinn føres frem til fremtiden når signalet vil bli gitt: ‘Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham.’ Men noen vil ha ventet for lenge med å skaffe oljen til å fylle opp lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som er framstilt ved oljen, ikke kan overføres. Denne oljen er Kristi rettferdighet. Den representerer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet

menneske kan skaffe den for en annen. Hver enkelt må selv tilegne seg en karakter rensset fra enhver syndens plett.» Bible Echo, 4. mai 1896.

De dårlige jomfruer eier ikke den karakter som er nødvendig for å seire i den snart forestående krisen. De mangler Kristi rettferdighet. Men oljen er også et budskap, og oljen i lignelsen om de ti jomfruer i «de siste dager» er det siste advarselbudskap som er fremstilt ved Jesu Kristi Åpenbaring, og som skal høres, leses og holdes.

«De salvede som står hos hele jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne oljen representerer den nåde som Gud holder de troendes lamper forsynt med, så de ikke skal blafre og slukne. Var det ikke for at denne hellige olje utøses fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud blir vanæret når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gylne olje som han vil utøse i våre sjeler, for at den skal meddeles dem som er i mørke. Når ropet lyder: 'Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,' vil de som ikke har tatt imot den hellige olje, som ikke har næret Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom Guds Hellige Ånd blir bedt om, dersom vi bønnfaller som Moses gjorde: 'La meg få se din herlighet,' da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rør vil den gylne olje bli meddelt oss. 'Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.' Ved å motta de klare stråler fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

«Oljen» er det avsluttende budskapet, som nok en gang er Jesu Kristi åpenbaring. I avsnittet må de som ønsker å ha oljen, rope til Gud slik Moses gjorde i hulen på Horeb. Men merk at dersom vi skal «rope, slik Moses gjorde», om at Gud vil «vise» oss sin «herlighet», må vi først be om Den Hellige Ånd, som er Trøsteren. Dersom vi gjør det, skal vi ved engler og de to gyldne rørene motta av Kristi rettferdighet. Vi bedrar oss selv dersom vi mener at vi kan be og rope om Kristi karakter, slik tradisjonene og skikkene i laodikeisk adventisme antyder at det bør gjøres, samtidig som vi avviser budskapet i Jesu Kristi åpenbaring. Hans rettferdighet blir meddelt oss gjennom «budskapene fra Guds Ånd», som blir formidlet av de to salvede som står for Guds trone. Når vi forkaster hans budskap, forkaster vi hans rettferdighet.

Da tok jeg til orde og sa til ham: Hva er disse to oliventrærne på høyre side av lysestaken og på venstre side av den? Og jeg tok igjen til orde og sa til ham: Hva er disse to oljekvistene som gjennom de to gullrørene lar den gylne oljen flyte ut av seg selv? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede, som står hos all jordens Herre. Sakarja 4:11–14.

De to «salvede, som står hos all jordens Herre», er også framstilt som de to vitnene i Åpenbaringen 11.

«Om de to vitnene erklærer profeten videre: ‘Disse er de to oliventrær og de to lysestaker som står for jordens Gud.’ ‘Ditt ord,’ sa salmisten, ‘er en lykte for min fot og et lys på min sti.’ Åpenbaringen 11:4; Salme 119:105. De to vitnene representerer Skriftene i Det gamle og Det nye testamente.» The Great Controversy, 267.

Enten vi betrakter Sakarjas eller Johannes’ vitnesbyrd om de to vitnene, er sammenhengen for begge vitnesbyrd den kommunikasjonsprosessen som er den aller første sannhet som nevnes i forbindelse med budskapet om Jesu Kristi åpenbaring i Åpenbaringen kapittel 1, vers 1. Fra Faderen til Sønnen, til englene, til en profet, til menigheten. Den prosessen hvorved Kristus taler til menneskeheten, er en vesentlig forståelse som Han søker å åpenbare innenfor det siste advarselsbudskapet. Dette svarer til betoningen i framstillingen av både den første og den tredje engels budskap.

Budskapet til den første engelen er representert ved William Miller. Miller har flere profetiske kjennetegn som må erkjennes. Han var bevegelsens «far», noe som, i lys av Alfa og Omega, krever at det også må være en sønn. Han representerte en bevegelse betegnet med navnet «milleritt», som er ordet for en type stein. Han ble brukt til å organisere et sett bibelske regler for profetisk fortolkning. Disse reglene blir en hovedbestanddel i formidlingen av budskapene fra Guds Ånd, som enten ble avslått eller tatt imot, ettersom de i Millers generasjon valgte enten å beholde sin dårlige laodikeiske tilstand eller å bli vise filadelfiere. Som far til den første engelens budskap er han et forbilde på en bevegelse som skal forkynne den tredje engelens budskap, og denne bevegelsens forståelse av budskapet vil bli ledet av et spesielt sett bibelske regler for profetisk fortolkning, som stadfester den tredje engelens budskap like sikkert som Miller ble brukt til å stadfeste den første engelens budskap. Gud forandrer seg aldri, Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid.

Far ikke vill, mine elskede brødre. All god gave og all fullkommen gave er ovenfra og kommer ned fra lysenes Far, hos hvem det ikke er forandring eller skiftende skygge. Etter sin vilje fødte han oss ved sannhetens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde av hans skapninger. Jakob 1:16–18.

I begynnelsen og ved avslutningen av adventismen blir budskapene fra Guds Ånd, som er fremstilt ved oljen, formidlet gjennom de to vitnene. I begynnelsen, hos millerittene, var de to vitnene Det gamle og Det nye testamente, og ved avslutningen er de Bibelen og Profetiens Ånd. Dette er grunnen til at Johannes, som på den mest fullkomne måte illustrerer avslutningen på Guds folk i de siste dagene av den undersøkende dommen, var på øya Patmos.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddeling i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Åpenbaringen 1:9.

Den profetiske rammen omkring Patmos representerer at Johannes blir forfulgt. Han ble forfulgt fordi han mottok budskapene fra Guds Ånd som identifiserer Jesu Kristi åpenbaring gjennom Bibelen og Profetiens Ånd.

Forfølgelsen av Guds folk i «de siste dager» fremstilles også i Åpenbaringen elleve, når de to vitnene blir drept på gatene, og alle feirer deres død. I kapittel elleve er disse to vitnene Elia og Moses. De har avlagt sitt vitnesbyrd i tre og et halvt år, og deretter blir de drept, men siden ble de oppreist igjen.

Alle profetene taler mer om de siste dager enn om sin egen historie; derfor, dersom det finnes en bok som taler om de siste dager, er det Åpenbaringsboken, hvor alle Bibelens bøker møtes og ender. Det må derfor finnes et «budskap» i de siste dager som blir drept og deretter oppreist. Åpenbaringen elleve fremstilte historien om den franske revolusjon, men den fremstiller mer direkte et angrep mot den tredje engels budskap i de siste dager. Budskapet og bevegelsen som ble forbilledliggjort ved Millers budskap og bevegelse, led under dette angrepet og døde den 18. juli 2020. Ifølge Åpenbaringen elleve skulle dette angrepet bli utført av dyret som steg opp av avgrunnen.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. Og deres døde legemer skal bli liggende på gaten i den store stad, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Åpenbaringen 11:8, 9.

Søster White opplyser oss om at «avgrunnen» representerer en ny manifestasjon av satanisk makt.

«'Når de har fullført [er i ferd med å fullføre] sitt vitnesbyrd.' Den perioden da de to vitnene skulle profetere kledd i sekk, endte i 1798. Idet de nærmet seg avslutningen av sitt verk i ubemerkethet, skulle det føres krig mot dem av den makten som er fremstilt som 'dyret som stiger opp av avgrunnen'. I mange av Europas nasjoner hadde de maktene som hersket i kirke og stat, i århundrer vært kontrollert av Satan gjennom pavedømmets mellomkomst. Men her føres en ny manifestasjon av satanisk makt frem for vårt blikk.» The Great Controversy, 268.

Det finnes tre makter som identifiseres i Johannes' åpenbaring og som kommer opp fra avgrunnen; den første som nevnes, er islam i Åpenbaringen kapittel ni, vers to; den andre er ateismen fra den franske revolusjon i kapittel elleve, vers åtte; og den tredje er det moderne Roma i kapittel sytten, vers åtte. Den «nye manifestasjonen» i de siste dager, som ikke bare vil angripe den bevegelsen som er forbildet ved millerittbevegelsen, men også angripe verden, er den falske oppvåkningen av det falske midnattsropet, kjent som «woke-isme». Woke-ismen representerer en «ny manifestasjon av satanisk makt», som opprettholdes av den nåværende jesuittiske antikrist og fremmes gjennom kjøpmennene, de politiske lederne i De forente nasjoner, de liberale representantene i protestantismens falne kirker i De forente stater, og Det demokratiske parti i forbindelse med RINO-republikanerne, som enten fremmer eller tillater fremme av alle variasjonene av de avvikende livsstilene i det homofile miljøet, slik det er framstilt i kapittel elleve som «Sodoma». Disse tre maktene er det som leder verden til Harmageddon, og de er også representert ved «Egypt», symbolet på ateisme og verdslighet. Innsatt i den franske revolusjons anarki, som er et annet element ved disse tre maktene som utgjør det Søster White kaller den «onde konføderasjon», fremmer de enten direkte eller tillater woke-isme. Woke-ismen er Satans forfalskning av de ti jomfruers oppvåkning. Vi har mer å drøfte langs disse linjer, men vi må først ta opp ettervirkningene av mordet i gaten som ble fullført den 18. juli 2020.

Og dessuten, kjære Leser, vær vennlig å forstå at jeg ikke har noen støtte å gi til det republikanske partiet. Det finnes ingen politisk retning som jeg har noen tillit til. Det er ganske enkelt de profetiske dynamikker som eksisterer i De forente stater, De forente nasjoner og pavedømmet, som jeg påpeker. Disse dynamikkene vil bli behandlet mer spesifikt når vi begynner å henvende oss direkte til de to hornene som løper parallelt med hverandre fra 1798 og frem til søndagsloven.

Den sataniske woke-ismen som representerer et falskt Midnattsrop, går forut for det virkelige Midnattsropet, og før tiden for det ekte Midnattsropet vil de som har vært drept i gatene, til sist utvikle seg til enten en dårlig eller en klok jomfru. Den tidsperioden da våre karakterer bindes sammen enten i bunten som er bestemt for ødeleggelsens ild, eller som bunten for den himmelske låve, er nå kommet.

Søster White påpeker at de dårlige jomfruene i Miller-bevegelsens historie reagerte annerledes på den prøvende skuffelsen enn de kloke jomfruene i ventetiden, og antyder dermed at deres karakter allerede var fastlagt ved ventetiden. Men Jeremias vitnesbyrd forteller oss at vi kan velge å vende tilbake til Gud, og han vil ikke bare vende tilbake til oss, men han vil gjøre oss til en befestet kobbermur mot de ugudelige og de fryktinngytende, idet vi blir brukt som hans talerør i den påfølgende krisen. Det er på dette profetiske tidspunkt at Jesus lover å trøste oss. Dette er betydningen av Johannes' fire kapitler, som er plassert innenfor vår nåværende historie.

Oljen er Den Hellige Ånd; den er karakter, og den er budskapene fra Guds Ånd. Guds Ånd er «Talsmannen». Likesom Gud elsket verden så høyt at Han gav sin enbårne Sønn, og likesom Jesus ofret sitt guddommelige vesen for villig å ta den menneskelighet som han hadde skapt, inn i seg selv som en del av seg selv for evigheten, således skal også Den Hellige Ånd, som gis i denne tidsperiode, bli hos oss for alltid.

Dersom dere elsker meg, så hold mine bud. Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen Talsmann, for at han skal bli hos dere til evig tid, sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot, fordi den verken ser ham eller kjenner ham. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. Jeg vil ikke etterlate dere farløse; jeg kommer til dere. Johannes 14:15–18.

Dette offer fra Åndens side ved å velge å bli hos menneskene for alltid, står parallelt med offeret fra de to andre personene i den himmelske trio. Kanskje like betydningsfullt som Åndens offer i Hans villighet til å bo i hver av de frelste gjennom evigheten, er det at «Talsmannens» komme i denne særlige historien angir når Guds folk blir beseglet for evigheten.

Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, ved hvilken dere er blitt beseglet til forløsningens dag. Efeserne 4:30.

I den historien hvor løftet om Trøsteren fullkomment oppfylles, hvilket er historien om de hundre og førtifire tusen, skal Ånden «bli» hos oss «for evig». Enhver kristen som oppfylte evangeliets krav, mottok Den Hellige Ånd og var derfor «forseglet til forløsningens dag», men denne beseglingen peker ganske enkelt frem mot den tid da de hundre og førtifire tusen skal besegles i den nåværende historien. I Efeserne blir de som er forseglet til forløsningens dag, stilt i kontrast til dem som «bedrøver» «Den Hellige Ånd». De bedrøver Den Hellige Ånd ved å nekte å ta imot

budskapene fra Guds Ånd, og avslår således den gylne olje. Når Kristus lover å sende oss «Trøsteren», «sannhetens Ånd», i denne skuffelsens periode, lover Han å sette sitt segl på oss, og Hans segl representerer det å holde Hans bud, særlig sabbatsbudet, som er den dag da Johannes mottok åpenbaringen, og som er den sak som står i ferd med å konfrontere verden.

Beseglingen av de kloke jomfruene fullføres før prøven med søndagsloven, for det er der både de klokkes og de dåres karakter vil bli åpenbart, og karakter utvikles aldri i en krise; den blir ganske enkelt åpenbart. Beseglingen representerer, blant annet, en forvandling fra en laodikeers sinn til en filadelfiers sinn. Problemet er at for at denne forvandlingen skal kunne fullføres, er den første prøven for hver enkelt av oss å virkelig forstå at vi hittil har vært laodikeere; for som laodikeere er vår grunnleggende åndelige holdning at alt er i orden, når alt i virkeligheten er fullstendig galt. Den holdningen må legges bort; den er en av de avskyelige tingene som må skilles fra det dyrebare.

«Så snart Guds folk er beseglet i sine panner — det er ikke noe segl eller merke som kan ses, men en grunnfestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig, slik at de ikke kan rokkes — så snart Guds folk er beseglet og beredt på rystelsen, vil den komme. Ja, den har allerede begynt; Guds dommer hviler nå over landet for å gi oss advarsel, så vi kan vite hva som kommer.»  
Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1161.

Den «Trøsteren» som Jesus lover sine disipler, og som trøster dem i skuffelsens tid, leder sitt folk inn i hele sannheten, og det er gjennom en «grunnfestelse i sannheten» at vi blir beseglet. Den «sannhet» som Guds folk på dette tidspunkt skal grunnfestes i, er den «sannhet» som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, for «tiden er nær». Denne sannhet er strukturen i de sju tordners skjulte historie, og den skjulte historien identifiserer den historien hvor Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet. De sju tordners skjulte historie vil bli oppfylt nettopp på den tid da «sannheten», fremstilt som den skjulte historien, blir avforseglet. Avforseglingen av «sannheten» er det som besegler dem som mottar budskapet som tidligere har vært beseglet.

Guds folk blir beseglet på sine panner før den rystelsen blant de vrede folkeslagene som finner sted ved søndagsloven, og som dermed innleder nasjonal ruin. Jesu Kristi åpenbaring er «denne bokens profetiske ord» i Johannes' åpenbaring, som ikke lenger skal være forseglet, for tiden er nær. Det er den sannheten som nå skal leses, høres og fremfor alt bevares, dersom vi skal bli velsignet.

Judas, ikke Iskariot, sier til ham: Herre, hvordan har det seg at du vil åpenbare deg for oss og ikke for verden? Jesus svarte og sa til ham: Om noen elsker meg, da holder han mitt ord; og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. Den som ikke elsker meg, holder ikke mine ord; og ordet som dere hører, er ikke mitt, men Faderens, han som har sendt meg. Dette har jeg talt til dere mens jeg ennå er hos dere. Men Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting og minne dere om alt det jeg har sagt dere. Johannes 14:22–26.

For dem som bevarer det budskap som blir avforseglet, er løftet at Talsmannen skal «lære» oss «alle ting», «alt» det Jesus har sagt «til eder». Dette er løftet som ble oppfylt for Emmaus-disiplene og deretter de elleve disiplene. Da Kristus tok sin hånd bort fra Emmaus-disiplenes øyne, som var «holdt», og deretter «åpnet» de elleve disiplenes «forstand», så de fullt ut kunne «forstå Skriftene»,

nedtegnet Han et løfte for dem som lever i de «siste dager», som skal vende tilbake fra sin skuffelse, omvende seg fra sin laodikeiske tilstand og ta imot «sannheten». «Talsmannen» i de «siste dager» skal «minne» oss om «alt» idet han lærer oss «alle ting». Like betydningsfullt som at Han, idet han lærer oss alle ting, minner oss om tidligere sannheter, skal Han også «forkynne oss de ting som skal komme».

Likevel sier jeg dere sannheten: Det er til gagn for dere at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, skal Talsmannen ikke komme til dere; men dersom jeg går bort, da skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: om synd, fordi de ikke tror på meg; om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke lenger; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Ennå har jeg meget å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynne dere. Han skal herliggjøre meg; for han skal ta av det som er mitt, og forkynne det for dere. Johannes 16:7–14.

På denne tid skal Talsmannen «veilede» oss til «sannhet», «lære oss alle ting», også «de ting som skal komme», for på denne tid har Jesus ennå «mange ting å si» til oss. Disse tingene, enten de er ting fra vår «erindring», «de ting som skal komme» eller de mange «ting» han «ennå» har å si til oss, er det som besegler oss for den kommende krisen. Det gjør det, for hans sannhet representerer hans skapende kraft. Han besegler oss i forkant av den kommende krisen, for Han har til hensikt at vi skal være forut advart om den største perioden med forfølgelse mot Hans folk som noensinne finner sted i den hellige historie. Denne forfølgelsen viser særskilt at de ord og handlinger som vi har gjort i fortiden, vil bli husket og brukt mot oss, slik Kristi ord ble forvrengt mot ham. Ikke desto mindre skal vi frembære budskapet som et vitnesbyrd mot deres opprør, slik dette er fremstilt ved Esekiel og Kristus.

Kom i hu det ordet som eg sa til dykk: Tenaren er ikkje større enn herren sin. Har dei forfølgt meg, skal dei òg forfølgja dykk; har dei halde fast på mitt ord, skal dei òg halda fast på dykkar. Men alt dette skal dei gjera mot dykk for mitt namn skuld, fordi dei ikkje kjenner han som har sendt meg. Hadde eg ikkje kome og tala til dei, då hadde dei ikkje hatt synd; men no har dei inga orsaking for synda si. Den som hatar meg, hatar òg Far min. Hadde eg ikkje gjort mellom dei dei gjerningane som ingen annan har gjort, då hadde dei ikkje hatt synd; men no har dei både sett og hata både meg og Far min. Men dette hender for at det ordet skal oppfyllast som er skrive i lova deira: Dei hata meg utan grunn. Men når Talsmannen kjem, han som eg skal senda dykk frå Faderen, sannings Ande, som går ut frå Faderen, då skal han vitna om meg. Johannes 15:20–26.

«Sannhetens Ånd», som er «Talsmannen», skal «vitne om» Kristus, som er «sannheten». Og «sannheten» er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden. Den skjulte historien om de sju tordener, som nå blir avseglet, er beseglingsbudskapet for de hundre og førtifire tusen. I kjølvannet av 18. juli 2020 fremholder Jeremia et eksempel på at vi kan velge å vende tilbake til Ham som først elsket oss. I fullføringen av dette verket med å vende tilbake har vi ansvaret for å skille det dyrebare fra det usle. Dersom vi virker vår frelse ut med frykt og beven og fullfører dette verket, vil vi bli beseglet og umiddelbart tre inn i den største krisen i jordens historie.

Vi vil også ha for retten av å erfare den historien som profeter, konger og rettferdige menn har ønsket å se.

De som tar opp dette verket og vender tilbake, «vil vandre i lyset som går ut fra Guds trone», og ved «englenes mellomkomst vil det være stadig forbindelse mellom himmelen og jorden», hvilket er den kommunikasjonsprosessen som er identifisert i åpningsverset i Johannes' åpenbaring.

«Ikke alle i denne verden har tatt parti med fienden mot Gud. Ikke alle er blitt troløse. Det finnes en trofast liten flokk som er sann mot Gud; for Johannes skriver: «Her er de som holder Guds bud og Jesu tro.» Åpenbaringen 14:12. Snart vil kampen bli ført med stor kraft mellom dem som tjener Gud, og dem som ikke tjener ham. Snart skal alt som kan rokkes, bli rokket, for at de ting som ikke kan rokkes, kan bli stående.»

«Satan er en flittig bibelstudent. Han vet at hans tid er kort, og han søker på hvert punkt å motarbeide Herrens verk på denne jord. Det er umulig å gi noe begrep om den erfaring Guds folk skal få, de som skal være i live på jorden når himmelsk herlighet og en gjentakelse av fortidens forfølgelser blandes sammen. De skal vandre i det lys som går ut fra Guds trone. Ved englenes mellomkomst vil det være stadig forbindelse mellom himmelen og jorden. Og Satan, omgitt av onde engler og idet han utgir seg for å være Gud, vil gjøre alle slags mirakler for om mulig å bedra selv de utvalgte. Guds folk vil ikke finne sin trygghet i å gjøre mirakler, for Satan vil etterligne de mirakler som skal bli gjort. Guds prøvede og testede folk vil finne sin kraft i det tegn det tales om i 2 Mosebok 31:12–18. De skal ta sitt standpunkt på det levende ord: 'Det står skrevet.' Dette er den eneste grunnvoll som de kan stå trygt på. De som har brutt sin pakt med Gud, vil på den dag være uten Gud og uten håp.»

De som tilber Gud, vil særlig kjennetegnes ved sin aktelse for det fjerde bud, ettersom dette er tegnet på Guds skapende makt og vitnesbyrdet om hans krav på menneskets ærbødighet og hyllest. De ugudelige vil kjennetegnes ved sine bestrebelser på å rive ned Skaperens minnesmerke og opphøye Romes institusjon. Når striden kommer til sin avgjørelse, vil hele kristenheten bli delt i to store klasser: dem som holder Guds bud og Jesu tro, og dem som tilber dyret og dets bilde og tar imot dets merke. Selv om kirke og stat vil forene sin makt for å tvinge alle, «små og store, rike og fattige, frie og treller», til å ta imot dyrets merke, vil likevel Guds folk ikke ta imot det. Åpenbaringen 13:16. Profeten på Patmos ser «dem som hadde seiret over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet med Guds harper» og synge Moses' og Lammets sang. Åpenbaringen 15:2.

«Fryktinngytende prøvelser og trengsler venter Guds folk. Krigens ånd egger nasjonene fra den ene enden av jorden til den andre. Men midt i den trengselstid som kommer,—en trengselstid slik det ikke har vært siden det ble til noe folk,—skal Guds utvalgte folk stå urokkelig. Satan og hans hærske kan ikke ødelegge dem, for engler som er veldige i styrke, skal verne dem.» Testimonies, bind 9, 15–17.

Det er verdt å erkjenne at dette avsnittet er avslutningen på et kapittel som begynner på side elleve i Testimonies, bind ni, noe som kan forstås som en representasjon av ni-elleve. Det er verdt å merke seg at tittelen handler om den kommende Brudgom, og også om Habakkuks tavler, hvorfra Paulus hentet verset han skrev i Hebreerbrevet. Begynnelsen av kapitlet markerer den historien som

begynte den 11. september 2001, de to tavlene i profetiens pakt som ble inngått ved adventismens begynnelse, og at tittelen er den siste krisen, noe som identifiserer det siste midnattsskriket. Slutten på kapitlet er i fullstendig overensstemmelse med begynnelsen, for både begynnelsen og slutten omhandler den endelige krisen.

«Del 1 — For Kongens komme»

«For ennå en liten stund, så skal Han som kommer, komme og ikke drøye.» Hebreerne 10:37.

«Den siste krisen»

«Vi lever i endens tid. Tidens tegn, som raskt går i oppfyllelse, forkynner at Kristi komme er nær for hånden. De dager vi lever i, er alvorlige og betydningsfulle. Guds Ånd blir gradvis, men sikkert, trukket bort fra jorden. Plager og dommer faller allerede over dem som forakter Guds nåde. Ulykkene på land og hav, samfunnets urolige tilstand og krigens alarmer er skjebnesvangre varsler. De forutsier kommende begivenheter av den største betydning.» Testimonies, bind 9, 11.

Dersom vi vender tilbake og tar imot det høye kallet til å være Guds «munn», slik det er fremstilt ved Jeremia, vil vi meget snart ta del i den største innhøstningen i den hellige historie.

Han talte også håpets og motets ord til dem. «La ikke deres hjerte forferdes,» sa Han; «dere tror på Gud, tro også på Meg. I Min Fars hus er det mange boliger; var det ikke slik, ville Jeg ha sagt dere det. Jeg går bort for å berede et sted for dere. Og når Jeg går bort og bereder et sted for dere, skal Jeg komme igjen og ta dere til Meg, for at der Jeg er, skal også dere være. Og hvor Jeg går, vet dere, og veien kjenner dere.» Joh. 14,1–4. For deres skyld kom Jeg inn i verden; for dere har Jeg virket. Når Jeg går bort, skal Jeg fremdeles arbeide alvorlig for dere. Jeg kom til verden for å åpenbare Meg for dere, for at dere skulle tro. Jeg går til Min Far og deres Far for å virke sammen med Ham til beste for dere.

«Sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger som jeg gjør; og større gjerninger enn disse skal han gjøre, fordi jeg går til Min Far.» Johannes 14:12. Med dette mente Kristus ikke at disiplene skulle yte mer opphøyde anstrengelser enn Han hadde gjort, men at deres arbeid skulle ha større omfang. Han siktet ikke bare til det å gjøre mirakler, men til alt det som ville finne sted under Den Hellige Ånds virksomhet. «Når Talsmannen kommer,» sa Han, «han som jeg skal sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd, som utgår fra Faderen, Han skal vitne om Meg. Også dere skal vitne, fordi dere har vært hos Meg fra begynnelsen av.» Johannes 15:26, 27.

«På underfullt vis ble disse ordene oppfylt. Etter Den Hellige Ånds komme ble disiplene så fylt av kjærlighet til Ham og til dem som Han døde for, at hjerter ble smeltet ved de ordene de talte og de bønnene de bar fram. De talte i Åndens kraft; og under innflytelsen av denne kraften ble tusener omvendt.» Apostlenes gjerninger, 21, 22.